

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 23. maj 2006
Kontor: Kommunaløkonomisk kt.
J.nr.: 2006-2400-39
Sagsbeh.: NMJ
Fil-navn: fudv01/spm/spm29 L 194

Besvarelse af spørgsmål nr. 29 (L 194), som Folketingets Kommunaludvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 18. maj 2006

Spørgsmål 29:

"Ministeren bedes orientere om, hvad hensigten er med at skabe incitament til at nedbringe udgifter til boligstøtte, når boligstøtten er et retskrav. Er det ministerens hensigt, at kommunerne skal bøje loven eller undlade at oplyse sine borgere om muligheden for at få boligstøtte, således at endnu flere, der er berettiget til at få boligstøtte, undlader at søge?"

Svar:

Alle kommuner i landet får i dag statsrefusion af deres udgifter til boligstøtte (50 procent af boligsikring og 75 procent af boligydelse for pensionister). Men kommunerne i hovedstadsområdet har historisk haft en særlig yderligere ordning, hvor de resterende kommunale nettoudgifter til boligstøtte betales af en særlig mellemkommunal udligningsordning. Denne særlige udligningsordning gør, at kommunerne har mindre incitament til at påvirke disse udgifter. Ordningen betyder f.eks. isoleret set, at en kommune i hovedstadsområdet har mindre økonomisk interesse i at få en arbejdsløs i arbejde, da den heraf følgende besparelse på boligstøtte ikke alene tilfalder den pågældende kommune.

Afskaffelsen af den særlige boligstøtteudligning for kommunerne i hovedstadsområdet betyder, at disse kommuner fremover vil være stillet på samme måde som landets øvrige kommuner. Det betyder naturligvis ikke, at disse kommuner skal "bøje loven" eller på anden måde forsøge at undgå at tildele boligstøtte til dem, der er berettiget hertil.